

"...ופירוש יראת שמים הוא שיהיה לו אותה היראה שמתירא רוכב שמים ית"ש שכל חפצו להטיב, וכביכול דואג שלא יצטרך להעציב ישראל, ה"נ ידאוג הצדיק שלא יקציף מלכו ית"ש לא לזולת זה..."
(דרשות ח"ב דף רע"ט טור ב' ד"ה וספרתם)

פרק רביעי יראת ה' היא אוצרו

והריחו ביראת ה'

עוד ממדותיו שהי' שח עינים. ושמעתי מפ"ק בנו הגאון מהרש"ס הנ"ל, פ"א שהי' יוצא מביהמ"ד בליל ש"ק והי' הולך כדרכו בשחות עינים, והכל אמרו אליו "גוטען שבת" והשיב לכולם, ובדרך הילוכו כרגע זקף עיניו והביט בפני אחד מהבחורים ותיכף סגר עיניו והעביר ידו עליהם (כמו שהי' דרכו אם ראה איזה דבר שלא הי' לרצונו), והביטו אחרי הבחור ההוא ואחרי איזה שנים נתגלה קלונו של הבחור הזה, והצדיק הרגיש בזה בדרך מקודם בעברו עליו.
(הגאון רבי יהודה גרינוואלד זצ"ל)

הנחת יד על המזוזה

אחד בא אל החתם סופר זי"ע לקבל סמיכה לרבנות, וא"ל לבוא מחר, וכן דחהו כמה ימים, לבסוף א"ל שאינו רוצה לתת לו סמיכה, היות וראה שבכניסתו וביציאתו אינו מניח ידו על המזוזה, לכתחילה

חשב שפעם שכח, אבל היות וכל הזמן התנהג כך, אינו יכול לתת לו סמיכה.

(הרמ"ח מסלאנים זצ"ל²)

בלי חוצפה

והפלא הגדול שבכל התנהגותו הכל הי' חרדים ונרתעים ממנו, ולדוגמא אספר (שמעתיו מפה גדול א') בימים ההם הוציא גדול וחריף אחד ספרו המפורסם ובא לפ"ב ליקח הסכמה מבעל החת"ס ז"ל והי' משער בדעתו כשיראה הח"ס חריצותו ובקיאותו יפליג מאוד בשבחו, ויכתוב עליו בתואר גאון נפלא וכדומה.

והלך לדירת החת"ס בלב חזק כארי, אמנם כשבא לפתח החת"ס אחזתו רעדה, וחזק את רוחו ליכנס אל הקודש פנימה, קירב אל הח"ס לומר בשפתים רועדות שרצונו להוציא לאור ספרו, ולקח החת"ס הספר ועיין בו קצת, ואמר בזה"ל "נור קיים חוצפא נור קיים חוצפא" (כי הי' דרך האיש הזה לדבר קצת בלשון מדברת גדולות) ורעדו כל איבריו וברכיו של זה דא לדא נקשן.

ובכ"ז התחזק לבקש הסכמה, וכתב החת"ס הסכמה אחרי שפלפל עמו קצת, וכתב עליו בדוחק בתואר המאה"ג, והבין הנ"ל כי הן יראת ה' היא חכמה.

(הגאון רבי יהודה גרינוואלד זצ"ל³)

כתב המסוגל ליראת שמים

שמעתי מעשה מקוימת ממרן החתם סופר זצ"ל, פעם שאלו את

(2) סיפורי הרמ"ח (ע' רס"א אות ד').

(3) שירת משה מנהגי חת"ס,